

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

061

Hely

Idő

"1919"

Személv

Szerző: ~

Cím: *A néma tüntetők*

Forrás: *Vicid.*

Bp.

(Hely)

1919. I. 31.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Székesfővárosi házi nyomda 1917.

— A néma tüntetők. Unneprontásnak jelentéktelen és ostoba kis tény, hogy Berzeviczy Albert föltudós és tudományos akadémiái elnök ennek a kétés hírü testületnek helyi ülésén, miközben kelkes szavakban emlékezett meg néhai és elégse ismeretlen Sörös Péterre tudományos érdemeiről, megjelent róla, hogy egyetlen szóval is megemlése a költőnek halálát, aki a fiatal magyar népköltészség a nemzet halottjaként tisztelt meg. Jelentéktelen és ostoba kis tény ez, amely felémlelendő sem volna, ha nem menne tüntetésszámba. Ha nem ez a tüntető szárdéka lett volna, ez egyébként mindig szerzilis és kelans Berzeviczy helységes hallgatásának, bizonyára tudott volna formát találni rá, hogy megemlékezzék Ady haláláról, anélkül, hogy megsejtette volna azt a testületet, mely valankor még pinnyra fogja szőgyeini, hogy Ady Lendré nem méltatta, hogy saját magát nem tisztelte meg lovasszátsáival, Monarchia volt na Berzeviczy Albert kinevezett föltudós és oklevani kegyelmes, leszem fel ezt: „Tudatom a tudós társasággal, hogy Ady Endre nevezeti költész ma elhalálozott. Neezett nem fogadtatott ugyan Akadémiánk kebelébe, de mivel a magyar kormány, nemkülönben a nemzetnek tekintélyes része a maga halottját kívánja gyászolni benne, a magyar tudós társaság sem zárkózhatik el ama köteleseége elől, hogy róla megemlékezzék.” Ilvet vagy ehhez hasonló mondatokat volna Berzeviczy, anélkül, hogy egyetlen szakkal megsejtült volna a tudós állakon és egyetlen penészsomra lemulolt volna e tar és gyepes koponyákról. Vajon nem furcsa-e, hogy a tudományos Akadémia, mely alázatosabbnál, alázatosabb és szolgálakésznel-szolgálatkészebb volt mindig a mindenkori kormányokkal szemben, most éppen e vizsgálalon és természetlen életében először, tüntető hallgatással demonstrál a magyar forradalom első kormányára ellen. A magyar tudomány reakcionáriusai mintha nem volnának elég bátrak ahhoz, — miben és mikor voltak ők bátrak — hogy ellenforradalmi hallgatóságukat nyílt szóval kimondják, de így a hallgatás passzív rezisztenciájába burkolódzva fejezik ki tiltakozásukat. Egy haljnak nem Adyról a költőről eselt vagy nem esett itt szó, hanem hallgatag tevénytás volt a kormány ellen, mely Ady Lendré a maga és az ország nagy halottjának váltatta. E téma mannik kísérletjárása lannsig róla, hogy mi van ezen az Akadémián, amely az egyetemen is sokatla érettebb rá, hogy melios és sötétséget rejtő vártalait lerontsák.